

Beste lezer,

Ken je dat ? Dat je wakker wordt, maar dat het voelt alsof je niet wakker bent?

Je gedachten zijn mistig en warrig, je kan je niet concentreren op de dingen van de dag?

Ik had dit vanmorgen toen ik tot mijn verbazing beseftte dat ik naar de manen van een paard keek, het paard waarop ik reed, blijkbaar... Ik wist niet hoe ik op dat paard terecht gekomen was en evenmin wist ik waar we naartoe gingen.

Het edele dier nam mij mee op zijn rug naar een verlaten plek waar nog andere paarden stonden, grazend, met een beangstigde verlaten blik in hun ogen. Op hun ruggen zaten figuren die ik moeilijk kan beschrijven, maar ik zal een poging doen.

Er was een volledig wit paard die ijzig uit haar ogen keek, met daarop een gevallen engel, leek het. De engel keek dwars door me heen, alsof ik niet bestond. De engel had een stuk bot van haar kaak wat duidelijk gebroken was, omdat het door haar huid naar buiten kwam. Haar gezicht zat vol met bloed, druipend van haar wangen. Naast de engel was er nog een heks met haar draken ros, een verschrikkelijk angstige combinatie van een vuurspuwer en een gevlekt paardenras waarvan ik je de oorsprong niet zou kunnen vertellen. De drakenros spuwde zijn vuur telkens wanneer hij de gras hopen naar binnen werkte, de heks lachte met haar hoge stem, een geluid wat door merg en been ging. De bomen rondom ons waren gereduceerd tot kleine stompjes. Het figuur wat op een derde paard zat, moet een vreselijk leven hebben. De vorm van het lichaam deed mij denken aan een pompoen, maar er was iets vreemds, telkens wanneer ze probeerde te praten, moest ze overgeven en kwam er pompoensoep uit haar mond en hoorde je een gorgelend geluid vanuit de diepte van haar bestaan. Het paard wat haar vervoerde zat onder de brandvlekken van de kokend hete pompoensoep, maar het bleek het paard niet te deren.

Het vierde wezen had over het hele lichaam afdrukken van handen, tot diep in de huid. De afdrukken zaten vol bloed en je zag als je goed keek, de vingers van die afdrukken bewegen. Wanneer het wezen praatte, scheen er een rode gloed uit haar mond en hoorde je alleen maar ruis. Het zwarte haar wapperde onrustig terwijl er geen teken van wind was te bespeuren.

Het laatste wezen van de groep was een mens die tussen hemel en aarde gevangen zat. Haar geest dreef en wapperde boven haar paard, terwijl ze continue klagende geluiden maakte. De bewegingen van het paard liepen gelijk met de bewegingen van de geest, alsof ze één wezen waren.

De gevallen engel maande ons om haar te volgen. Uren van stappen, draven en wild galopperende paarden verstreken totdat we diep in het bos bij een verlaten herberg uitkwamen. De herberg was slecht verlicht, maar je kon er gestalten detecteren die zenuwachtig heen en weer leken te lopen met dienbladen met daarop wormen, doordrenkt in het bloed die akelig over het dienblad kropen.

Eenmaal binnen zette we ons allen aan een tafel. De zenuwachtige bedienden serveerden ons de wormen. De engel, de pompoen, heks en het handwezen peuzelde hun wormen op met de nodige onsmakelijke geluiden, het bloed druipend langs hun mondhoeken.

Ik kon mijn angst niet langer onderdrukken en vluchtte naar een ruimte achterin de herberg, terwijl ik het wansmakelijke geluid bleef horen. Eenmaal aangekomen in de ruimte, zag ik een spiegel, ik keek in de spiegel en wat ik daar zag, deed mijn hart pompen zoals ik dat nog nooit heb gevoeld. Mijn gezicht was niet meer dan een skelettenhoofd met ogen die diep in mijn kas lagen, doorbloed en doorlopend, kauwend op in bloed gedrenkte wormen.

“Jan-Willem?, Jan-Willem!?” Ik hoor in de verte de stem van Daisy en bemerk langzaam dat de mist wegtrekt en dat de gedachten weer begrijpelijk lijken. Amai, wat een slecht wijntje al niet kan veroorzaken.

Jan Willem

